

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

وَلَا تَحْسَبَنَّ الَّذِينَ قُتِلُوا فِي سَبِيلِ اللَّهِ أَمْوَاتًا بَلْ أَحْيَاءُ عِنْدَ رَبِّهِمْ يُرْزَقُونَ

وَقَالَ رَسُولُ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ:

عَيْنَانِ لَا تَمَسُّهُمَا النَّارُ عَيْنٌ بَكَتْ مِنْ خَشْيَةِ اللَّهِ وَعَيْنٌ بَاثَتْ تَحْرُسُ فِي سَبِيلِ اللَّهِ

VATAN VE MİLLET RUHUMUZ

Muhterem Müslümanlar!

Bizler için yalnızca bir toprak parçası olmayan vatan; bağımsızlığımızın sembolü, şanlı ecdadımızın bizlere bıraktığı mukaddes bir emanettir. Kahraman milletimizin her türlü hayâsızca akına göğsünü siper ettiği, uğruna; canını, cananını, hatta bütün varını verdiği, ulvi değerleri yaşatmak için gazi olduğu, şehadet şerbetini içip Hakk’a yürüdüğü cennet yurdumuzdur. Vatan; içerisinde huzur ve güvenle yaşadığımız, hür olmanın onurunu tattığımız, istikbâlin umudunu taşıdığımız, âlimler, arifler, erenler diyarıdır.

Aziz Müminler!

‘Vatan’ deyince her şeyi unutup ileri atılan kahraman ordumuz ve Mehmetçığımızı hayırla yâd etmek hepimiz için bir borçtur. Adını Fahr-i Kâinat Efendimizin adıyla anıp ‘Mehmetçik’ dediğimiz kahramandır o... ‘Peygamber Ocağı’ yuvasıdır onun! Güçlü, atılgan, zeki, becerikli ve gözü pektir! Daima ön safta olmak ister; asla durmaz, durmak nedir bilmez. Cepheden cepheye koşarken her türlü zorluğa göğüs gerer, vatan sevgisini daima ileride, en önde tutar ve ‘Vatan sağ olsun!’ der, ‘Yeter ki vatan sağ olsun!’ Şairin dediği gibi;

Şehitler tepesi boş değil,
Toprağını kahramanlar bekliyor!
Ve bir bayrak dalgalanmak için;
Rüzgâr bekliyor!
Destanı öksüz, sükûtu derin meçhul askerin;
Türbesi yakışmış bu kutlu tepeye
Yattığı toprak belli,
Tuttuğu bayrak belli,
Kim demiş meçhul asker diye?

Kıymetli Müslümanlar!

Kur’an-ı Kerim, bu iman ve aşkla toprağa düşen canları, şehitler tepesini boş bırakmayan kahramanları şöyle anlatmaktadır: “Allah yolunda öldürülenlere sakın ölümler demeyin. Bilâkis onlar diridirler; Rableri katında rızıklara mazhar olmaktadır.”¹

Cenâb-ı Hakk’ın bu müjdesine nail olmak isteyen kahraman ordumuz, geceleri gündüze, gündüzleri geceye sığdırmak için zamanı ve mekânı unutmuş, koşmaktadır. Mehmetçığımız, bugün; kanıyla, canıyla, her şeyiyle büyük bir mücadele içindedir. Sadece ülkemiz sınırlarında değil, ayak bastığı her yerde; sınır ötelерinde, gönül coğrafyamızda, garip sesinin, mazlum çığlığının yankılandığı her köşede insanlık onuru, iffet ve namusu ayakaltında kalmaktan kurtuluyor. Bu öyle bir insanlık mücadelesi ki, “Gevşemeyin, üzölmeyin. Eğer iman etmişseniz üstün olan sizlersiniz”² buyuran Yüce Kitabımız, barış yolunda bu kutlu askere, İslam’ın son ordusuna, kahraman neferlerimize umut oluyor. Onları yeryüzü mazlumlarının duasına mazhar kılıyor. Şair bu hususu ne kadar da güzel ifade ediyor:

Şu kopan fırtına Türk ordusudur yâ Rabbi!
Senin uğrunda ölen ordu, budur yâ Rabbi!
Tâ ki yükselsin ezanlarla müeyyed nâmın,
Galib et, çünkü bu son ordusudur İslâm’ın!

Değerli Müminler!

Devletimizin bütönlüğü, vatanımızın bekası ve milletimizin selameti için sorumluluklarımızı hakkıyla yerine getirmek; bize medeniyetler kurduran, zaferden zafere koşturan milli ve manevi değerlerimize sahip çıkmak ve bunları gelecek nesillere aktarmak, birlik ve beraberliğimizi sekteye uğratmamak, aramıza fitne ve fesat tohumları ekmek isteyenlere karşı uyanık olmak, kardeşliğimizden asla ödün vermemek üzerimize düşen bir borçtur.

Bu vesileyle Bedir’den Malazgirt’e, İstanbul’un Fethi’nden Çanakkale’ye, İstiklâl Harbi’nden 15 Temmuz’a, kelime-i tevhidin nurunun aziz milletimizin ve kutlu devletimizin üzerine düştüğü ilk günden bugüne kadar îlây-i kelimetullah aşkıyla üzerinde özgürce yaşayabileceğimiz bir vatan için canlarını feda eden, ayrıca geçtiğimiz Salı günü elem verici uçak kazasında şehadet şerbeti içen aziz şehitlerimizi, ahirete irtihal eden kahraman gazilerimizi ve devlet büyüklerimizi rahmet, minnet ve şükranla yâd ediyorum. Milletimiz var olsun, devletimiz ilelebet payidar olsun.

Hutbemizi Peygamber Efendimiz (s.a.s)’in şu müjdeleriyle bitirmek istiyorum: “İki göz vardır ki cehennem ateşi onlara dokunmaz: Biri, Allah korkusundan ağlayan gözdür. İkincisi ise gecesini Allah yolunda nöbet tutarak geçiren gözdür!”³

¹ Âl-i İmrân, 3/169.

² Âl-i İmrân, 3/139.

³ Tirmizî, Fedâilü’l-cihâd, 12.

